

Rwanda, og det var skrækkeligt at være vidne til og se på alle de efterladte og alle de lig og samtidig også besøge fængslet for alle dem, som skulle igennem dette tribunal – tusinder af mennesker. Det er en kompliceret sag. Og derfor vidner det bare om vigtigheden af at få en fast og permanent international straffedomstol.

Jeg har kunnet læse i pressen, at der har været sået tvivl om, hvorvidt den danske ret fuldt ud kan fungere. Sådan som jeg forstår det, har der været tvivl om, hvorvidt det var sådan, at hvis man havde krigsforbrydere fra Rwanda, at de så kunne blive dømt ved dansk ret. Jeg kan vel forstå det sådan, at hvis vi får Den Internationale Straffedomstol, ja, så kan man udlevere disse til denne domstol.

Jeg vil også gerne sige, at det er ærgerligt, at den eneste supermagt, som vi reelt har tilbage, nemlig USA, ikke går ind i det her. Jeg kan godt forstå problemstillingen, USA har, men jeg vil sige, at hvis man vil noget med FN, og hvis man vil noget med at have et internationalt samfund, som har nogle fælles værdier, også inden for menneskerettigheder, så burde vi alle sammen stå inde for disse rettigheder, også ved at støtte de værktøjer, der skal til.

Så som sagt, dette er efter Venstres mening et udtryk for, at vores fine taler, vores fine dokumenter nu også får nogle værktøjer, og det er helt afgørende for Venstre, så derfor kan vi støtte forslaget.

Per Stig Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti er også glad for, at ministeren nu har fremlagt det her lovforslag, som betyder, at Danmark sørger for at udlevere de mennesker til Den Internationale Straffedomstol, som den beder om, men at Danmark også forpligter sig til først selv at feje for egen dør og foretage rettergangen, hvis det er nødvendigt. Folkedrab, krigsforbrydelser, forbrydelser mod menneskeheden skal det ikke være muligt at skjule sig fra.

Det er jo rigtigt, som hr. Henning Gjellerod påpegede, at der sidder jo en række af disse folk rundt omkring, Karadic, Vladic, Idi Amin. Men de er jo fredløse. Vi er jo allerede kommet dertil i verden, at de ikke kan komme uden for deres lande længere. Selvfølgelig er det bedst, at deres lande også udleverer dem, og sådan må det også ende med at gå. De skal arresteres. Men det er jo allerede et godt tegn, at de er nødt til at gemme sig i de fjerneste afkroge, hvor de kan håbe på, at ingen finder dem. Man så jo også, at

Pinochets behandling nok også har været lidt af en gyser for folk med tendenser til krænkelse af menneskerettighederne og forbrydelser mod menneskeheden.

Det er vigtigt, at lovforslaget bliver fremlagt på den måde, det gør, for det regulerer delta-gerstaternes pligt – pligt, og det er ret afgørende – til at samarbejde med domstolen, således at f.eks. Danmark kan udlevere de personer til domstolen, som den måtte bede om, og som vi ikke selv har dømt.

Det er væsentligt i forhold til den danske grundlov – og det er jo også blevet beskrevet på side 36 i lovforslaget – at der er afgrænsninger af den art, som er foretaget, fordi den danske grundlov er jo god og må ikke krænkes på nogen måde, men den må jo heller ikke stille sig i vejen for, at vi kan få gjort op med folkedrab, krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden.

Vi lægger til grund de grundlovsbetragtninger, der er, og går ud fra, at de er dækkende i forhold til grundloven i ministerens fremlæggelse. Og på den baggrund indstiller vi det til hurtig vedtagelse.

Margrete Auken (SF):

I tirsdag, altså i forgårs, var Det Udenrigspolitiske Nævn på besøg i Iran i den armenske menigheds kirke, og uden for kirken er der et mindesmærke, som vi fik fortalt om; det var af det armenske parlamentsmedlem, som samtidig var en af lederne af menigheden, og han fortalte her om, hvordan halvanden million armeniere var blevet udryddet af tyrkerne fra 1915 og vel frem til 1920/1923.

Han sagde, at hvis dette folkedrab var blevet erkendt, og hvis de skyldige var blevet retsforfulgt, så havde der været en chance for, at de mange folkedrab, som det 20. århundrede har budt på, måske kunne have været afværget.

Det var uhyggeligt, for jeg havde i hvert fald aldrig hørt om det før og kunne forstå, at det faktisk havde været holdt skjult. Så vidt jeg har kunnet finde ud af senere hen, er det også først blevet et emne, som er kommet på dagsordenen her i løbet af de sidste 10 år, og det er ganske få lande, der har villet anerkende det. Tyrkerne har været ufatteligt aktive for at afværge det.

Det er jo her ganske interessant at se, hvor vigtigt bare det første skridt i en forsoningsproces er, nemlig indrømmelsen af, at tingene er sket, erkendelsen af, at de er sket, og hvor stor en rolle det kan spille både for den part, der